

Syksy rohkaisee mallillaan

Pidän silmät kiinni ja koitan muistella, miltä kevät luonnossa näytti ja miltä se kuulosti. Mieleeni palautuu värien herkkyyks ja samalla niiden läpikuultava kirkkaus. Tunnelma on ujo, mutta ei kuitenkaan arka. Äänet ovat vapautuneita ja runsaita, niin runsaita, että tuskin kuulen omaa ääntäni! Keväisen keskipäivän aurinko valtaa silmienin näkökyvyn ja annan elämän riemuille vallan koko kesäksi.

Avaan silmäni ja näköaistini täyttyy lämpimästä valosta, voimakkaista väreistä ja uskomattomasta rehevyydestä. Sydämessäni läikähtää suunnaton rakkauden tunne, kun ymmärrän miten Pyhä Henki on tehnyt työtään luonnossa: täyteläistänyt sen upeaan rehevyyteen ja kasvattanut varmuuteen. Mutta missä ovat äänet? On aivan hiljaista, niin hiljaista, että kuulenkin ajatukseni ja oman ääneni. Tämäkö onkin hiljaisuuden tarkoitus? Nähdä ympärillä oleva täyteläisyys, olla aivan hiljaa ja kuulla kuinka Jumala liikkuu aina vain lähemmäksi ja lähemmäksi minua kohti.

Peiliin katsoessa näkee oman ulkomuotonsa, mutta oletko koskaan ajatellu, mitä näet kun laitat silmät kiinni? Silmäsi katsovat sisintäsi, tutkivat joka sydämensopukan. Mieleesi saattaa tulla kysymyksiä kuten virressä 929:” kuka oon Sinun suunnitelmassas, kuka oon, mikä tarkoitukseni? Miksi synnyin tällaiseksi?” Itsensä tutkiminen ja etsiminen on mahdollista hiljaisuudessa, jonka syksy tarjoaa.

Pieni lapsi on itseensä tutustumisen alkutaipaleella. Meidän seurakunnan lastenohjaajien tärkeä tehtävä on paitsi antaa ja kannustaa lasta ihailemaan itseään peilistä, niin myös tuoda hänet näkyväksi kirkkaimpaan valoon, jossa hänen on mahdollista löytää Pyhä itsessään ja oma erityislaatuinen suuri salaisuutensa. Kasvaa syksyn kaltaiseksi, hiljaisuudessakin varmaksi itsensä tuntijaksi ja elää maan päällä ”palana taivasta”.

Kirjoittaja on Lena Nikkilä, lastenohjaaja, Heinolan seurakunta